

HONORABLE SENYOR

La Lliga per a la Defensa del Patrimoni Natural (DEPANA), inscrita al Registre d'Associacions de Barcelona, amb domicili al carrer Sant Salvador núm. 97, baixos, 08024 de Barcelona i representada per la seva Presidenta na Marta Gumà Bondia, **EXPOSA:**

Que en data 14 de juliol de 2014 es va publicar al DOGC Anuncia pel qual se sotmetia a informació pública EDICTE de 7 de juliol de 2014, pel qual se sotmet a informació pública el projecte elBulli1846, el seu estudi d'impacte ambiental i l'Avantprojecte de Llei pel qual es declara d'interès públic i s'aprova el projecte elBulli1846, promogut per la Fundació provada elBulli Foundation.

Atès que la principal finalitat d'aquesta entitat és l'estudi i la defensa del valuós patrimoni natural català i atès que el projecte a dalt esmentat compromet els valors del Parc Natural del Cap de Creus, mitjançant el present escrit es formulen les següents

AL-LEGACIONS

PRIMERA.- Antecedents i plantejament

L'avantprojecte de Llei que promou la declaració d'interès públic del projecte denominat elBulli1846, pretén fonamentar aquest interès en el "llegat històric material i immaterial" de la cuina d'avantguarda desplegada pel Bulli a la cala Montjoi i "perseverar en l'esperit innovador del Bulli" i "preservar i transmetre l'important llegat del Bulli" com "un salt evolutiu en l'excel·lència assolida" i com a un "projecte global essencialment cultural i d'investigació, de desenvolupament i d'innovació en l'art de la gastronomia d'avantguarda" "en el mateix espai físic on s'ha generat".

Sobre el promotor, l'avantprojecte de llei expressa que:

"ElBulliFoundation és una entitat sense ànim de lucre amb la vocació que les finalitats fundacionals que la justifiquen siguin d'interès general. Aquestes finalitats es poden sintetitzar en dos grans objectius vinculats amb el Bulli, el restaurant que fins fa poc desplegava la seva activitat al Parc Natural de Cap de Creus, a la cala Montjoi de Roses, i que ha assolit el màxim reconeixement internacional per la seva excel·lència en la cuina d'avantguarda."

Aquest avantprojecte considera que per aquests motius "és un projecte d'interès públic per la seva excepcional rellevància en matèria del coneixement de la cuina d'avantguarda a nivell mundial i, d'altra banda, per els externalitat econòmiques positives que pot produir en el sector turístic". Nogensmenys admet que "no pot dissociar-se de l'entorn privilegiat sense el qual l'èxit del Bulli no es pot comprendre" que no és cap altre que el Parc Natural del Cap de Creus.

Al llarg del text que es pretén sotmetre a la consideració de la cambra parlamentària catalana no es fa cap referència a cap altre estatus de protecció de l'indret que no sigui el

derivat d'espai natural de protecció especial del capítol IV de la Llei d'espais Naturals, Llei 12/1985, de 13 de juny, (LEN endavant).

Sorprèn aquesta manca d'esment a la normativa europea que salvaguarda també Cala Montjoi quan probablement el DTS deu conèixer les resolucions que emet el seu propi òrgan que és la Ponència ambiental. En concret, el 18 de desembre de 2012 aquesta Ponència va resoldre de no-aplicació del tràmit d'avaluació d'impacte ambiental del Projecte elBulliFoundation, al terme municipal de Roses, promogut per Restaurant El Bulli SL i tramitat per l'Ajuntament de Roses. Aquesta iniciativa pretenia incrementar els usos edificatoris de la finca de la seva propietat (1.116,18 m²) en un 20% (atès que un augment del 50% era inadmissible). Així, aquest Acord d'un òrgan que en principi és part de la Generalitat de Catalunya exposava que:

“Està inclosa dins l'espai del Pla d'espais d'interès natural (PEIN), Parc Natural de Cap de Creus. D'acord amb el Pla especial de protecció del medi natural i del paisatge del parc natural de Cap de Creus, es troba dins de la zona de paratge natural d'interès nacional de Punta Falconera–Cap de Norfeu, àmbit amb un especial interès de la protecció dels valors del paisatge de la vall de Montjoi.

L'àmbit d'aquest espai natural protegit també està designat com a LIC i ZEPA de la xarxa Natura 2000 “Cap de Creus” (ES5120007).

La vegetació de l'entorn de la zona del projecte consisteix en boscos molt esclarissats de suro (*Quercus suber*), pins (*Pinus halepensis* i *P. pinea*) i, a l'estrat subarbori i arbustiu, ullastre (*Olea europaea*), estepa blanca (*Cistus albidus*), llentiscle (*Pistacia lentiscus*) i argelaga (*Calicotome spinosa*), entre d'altres.

Dins els límits de la zona del projecte hi són presents espècies de la flora autòctona descrita però també una important representació d'espècies exòtiques: eucaliptus (*Eucalyptus globulus*), mimosa (*Acacia dealbata*), baladre (*Nerium oleander*), iuca (*Yucca aloifolia*), atzavara (*Agave americana*) i pitòspor (*Pittosporum tobira*), entre d'altres.

En l'àmbit del projecte no hi ha presència d'hàbitats d'interès comunitari. Fora de la zona del projecte, a la platja de Montjoi, està identificat l'hàbitat d'interès comunitari “Vegetació anual colonitzadora dels codolars litorals rics en matèria orgànica” (codi 1210, no prioritari). També fora de la zona del projecte, a la zona marina que hi confronta, hi ha praderies de posidònia (*Posidonia oceanica*), que són hàbitat d'interès comunitari prioritari (codi 1120*).

Pel que fa a la fauna, a la zona de cala Montjoi es localitzen algunes espècies d'interès comunitari: tortuga de rierol (*Mauremys leprosa*), tortuga mediterrània (*Testudo hermanni*), ratpenat de ferradura gros (*Rhinolophus ferrumequinum*), gavina corsa (*Larus audouinii*), ocell de tempesta (*Hidrobates pelagicus*), baldriga cendrosa (*Calonectris diomedea*) baldriga balear (*Puffinus mauretanicus*) àguila cuabarrada (*Hieraetus fasciatus*) corb marí emplomallat (*Phalacrocorax aristotelis*). Cap d'aquestes espècies ocupa la zona del projecte.

La zona del projecte és de protecció màxima (E1) d'acord amb el Mapa de protecció envers la contaminació lluminosa a Catalunya.”

El cert és que d'una superfície a edificar sobre la propietat de EL Bulli, SL d'uns 1.500 m² apròx, ara s'ha d'aprovar una llei per permetre una superfície edificable de 5.420 m², **un increment d'un 500%**. Potser és un cas d'amnèsia selectiva dels responsables del Departament promotor de l'avantprojecte de llei, perquè els tècnics de l'OTAAG no són tan incompetents per oblidar un aspecte cabdal com aquest. Curiosament la Xarxa Natura 2000 ni existeix, quan teòricament ens postulem per ser un país europeu, modern, avançat i sostenible. És evident que no és una omisió casual dels altres extrems que més endavant

es tractaran: **l'objectiu indissimulat és evitar a qualsevol preu la intervenció de la Comissió Europea en aquesta tramitació.**

Per aquest motiu es fa servir el terme "interès general" amb l'equívoca idea de blindar l'accés als tribunals ordinaris d'un projecte absolutament inviable amb la normativa vigent i, a sobre, a la intervenció de la Comissió de la UE. Per això es degrada el Parlament català a fer de gestoria privada d'un projecte personal concret, paper certament humiliant que la institució sembla que vol assumir de bon grat, cosa que enllaça amb la propera Al·legació.

SEGONA: El principi d'igualtat vulnerat amb una llei singular

Apart de l'oblit majúscul explicitat als Antecedents, no es pot passar per alt que es tracta d'aprovar una llei a mida per saltar-se literalment tota la legislació vigent a Cala Montjoi. En lloc d'aplicar la llei com es fa amb el 100% dels ciutadans, tot aprovant els que ja permetia dur a terme la Ponència Ambiental al 2012, es proposa fer una excepció a tot. Cal insistir que en aquest cas s'ha de fer una llei *ad hoc* perquè es vulnera la Llei 4/1998, de 4 de març que declara el Parc Natural del Cap de Creus, les circumstàncies del Paratge Nacional d'Interès Nacional del mateix, el Pla especial de protecció del paisatge derivat de la condició de Parc, la condició d'espai del PEIN, d'unitat integrant del PDUSC, de les circumstàncies que regulen aquest indret segons el Pla General d'ordenació urbanística municipal de Roses, del Pla territorial parcial de les comarques gironines i, com s'ha dit, la condició d'espai que compon la Xarxa Natura 2000, ja sigui com a LIC o com a ZEPA. **Resulta palmari que no hi ha CAP element provinent de la normativa urbanística o de protecció de la natura que entengui que un increment de l'edificabilitat del 500% en una finca concreta sigui admissible.** Però tampoc ho és en base al principi constitucional recollit a l'article 14 de la CE.

La confecció constitucional de la igualtat supera la concepció liberal i formal de la igualtat, concepció formal o liberal que es concretava en la igualtat davant de la llei, el contingut de la llei que havia de complir els requisits de generalitat, d'abstracció, de validesa per a tots. Legalitat i igualtat coincideixen en l'Estat liberal, la llei és la mesura i contingut de la igualtat. Aquesta concepció formal es supera a la Constitució espanyola, a favor d'una concepció que assumeix i fa atenció a la realitat a què s'han de dirigir i aplicar les normes. És el que s'anomena correcció substantiva o material de la igualtat i que es concreta en el nostre text constitucional a l'art. 9.2 CE quan s'estableix el mandat als poders públics que la igualtat sigui real i efectiva. Això obliga a donar tracte diferent als desiguals cosa que vol dir que, la llei no pot ser exclusivament general, és necessària la llei singular, la llei particular, la que tracta de forma desigual als desiguals amb la finalitat de que el seu benestar progressivament vagi millorant en ares de la igualtat d'oportunitat entre els ciutadans. El primer model d'igualtat substantiva o material el tenim en el sistema tributari i es concreta en el principi de proporcionalitat.

A la Constitució trobem diverses referències i tractaments de la igualtat que necessàriament s'han d'analitzar per interpretar correctament en que consisteix el principi d'igualtat: l'art. 1.1 CE proclama la igualtat com a valor superior de l'ordenament jurídic; l'art. 9.2 CE es refereix a la igualtat material o igualtat real i efectiva i al fonamental art. 14 CE com a igualtat formal o igualtat davant la llei. Durant el curs del text constitucional també trobem nombroses manifestacions derivades de la clàusula general de l'art. 14 CE – a tall d'exemple, trobem l'art. 23.2 CE (igualtat en l'accés a les funcions i càrrecs públics), l'art. 31.1 CE (en relació amb el sistema tributari), l'art. 32.2 CE (igualtat jurídica plena de l'home i la dona en el

matrimoni), l'art. 39.2 CE (igualtat dels fills davant de la llei), l'art. 139.1 CE (igualtat en els drets i obligacions dels espanyols), l'art. 149.1.1 CE (atribució a l'Estat de la competència exclusiva sobre la regulació de les condicions bàsiques que garanteixen la igualtat dels ciutadans) – .

Pel que fa a l'art. 1.1 CE, no parlem només d'aquella declaració de la igualtat com a valor superior de l'ordenament jurídic que posteriorment es concretarà en els articles 14 i 9.2 CE, sinó també de la igualtat com a un dels objectius generals a assolir per l'Estat social i democràtic de Dret mitjançant l'ordenament jurídic a la vegada que serveix com guia per a la interpretació i desenvolupament de l'ordenament.

En relació a la igualtat – formal – de l'art. 14 CE, entesa pel TC tan com a principi i com a dret, podem parlar de la consagració del principi d'igualtat davant la llei i la prohibició de no discriminació. Pel que fa al contingut, l'art.14 comprèn la igualtat en l'aplicació de la llei i la igualtat en la llei. El citat precepte, cita expressament diversos motius discriminatoris però tot i que no sigui mencionada, qualsevol altra condició o circumstància personal o social per la que una persona pugui ser discriminada també seria contrària a l'art. 14 CE. No podem oblidar però que la igualtat de l'art. 14 CE es situa al costat dels drets fonamentals reconeguts a la Carta Magna quan gaudeix d'una protecció reforçada, ja que en virtut de l'art. 53.2 CE “cualquier ciudadano podrá recabar la tutela de las libertades y derechos reconocidos en el artículo 14 y la Sección primera del Capítulo segundo ante los Tribunales ordinarios por un procedimiento basado en los principios de preferencia y sumariedad y, en su caso, a través del recurso de amparo ante el Tribunal Constitucional”. Així doncs, l'art. 14 CE enuncia un veritable dret subjectiu a la igualtat de tracte. És a dir, que l'art. 14 conté la igualtat jurídica com a prohibició de tota discriminació. La igualtat no és identitat, la igualtat no és paritat de tracte, la igualtat no és un dret a ser igual que els altres, sinó **a ser tractat igual que qui es troba en idèntica situació**. Per tant, la igualtat és compatible amb el reconeixement de diferències. És més, la igualtat és el límit jurídic de la diferència o dit d'una altra manera, és un criteri per a mesurar la legitimitat de les desigualtats de tracte jurídic. Si es supera aquest límit, la diferència es converteix en discriminació. Ara bé, quan concorren criteris de desigualtat de tracte, les diferències compten amb una presumpció de validesa *iuris tantum*.

La igualtat formal és completada per la igualtat material (o real i efectiva) la qual resideix en un article clau en la configuració constitucional; l'art. 9.2 que estableix un mandat als poders públics per fomentar que la igualtat sigui real i efectiva, ens trobem doncs davant la igualtat substantiva o material, de tal manera que es compromet positivament als poders públics. Concretament, aquest mandat als poders públics es refereix al desenvolupament de polítiques i mesures actives, orientades a equilibrar i compensar les desigualtats existents en la realitat, de tal manera que la igualtat no quedi en un mer reconeixement com a valor i/o principi, sinó que es tendeixi cap a la eliminació progressiva de qualsevol font de discriminació en la societat fins a assolir una igualtat real i efectiva.

El TC ha definit el principi d'igualtat com la prohibició de tota diferència de tracte a la que li manqui una justificació objectiva i raonable. La diferenciació, per tant, ha de ser raonable i l'existència aquesta raonabilitat serà determinada per el TC mitjançant un test que analitza, en primer lloc, si la diferència de tracte obeeix a la consecució de finalitats constitucionalment rellevants i, en segon lloc, si aquesta diferència de tracte es proporciona a la finalitat que es persegueix, de manera que no consagri una excepció al principi d'igualtat que no sigui estrictament precisa.

D'altra banda, a partir d'una interpretació conjunta dels preceptes anteriorment analitzats, el

TC ha determinat el caràcter vinculant del principi d'igualtat depenent del subjecte de que es tracti. Així doncs, parlem d'igualtat en la llei quan ens referim al caràcter vinculant del principi d'igualtat respecte el legislador – produint-se la vulneració quan la norma distingeix, sense justificació raonable, supòsits de fet iguals – i d'igualtat en l'aplicació de la llei pel que fa als òrgans encarregats d'aplicar el Dret – produint-se la vulneració quan l'òrgan judicial interpreta la norma en un supòsit concret de manera diferent a com la venia interpretant en casos substancialment iguals – . En relació al caràcter vinculant del principi d'igualtat respecte els particulars, parlem d'igualtat horitzontal, ara bé, el TC ha matisat aquesta vinculació de tal manera que l'actuació és lliure amb el límit directe de la prohibició de discriminar per les causes que s'expressen a l'art. 14 CE, mentre que en els restants casos s'haurà d'atendre a les lleis i a la ponderació que els jutges realitzin entre el principi d'igualtat amb el de l'autonomia de la voluntat. És la STC 108/1989 la que recull que “el respeto de la igualdad ante la ley se impone a los órganos del poder público pero no a los sujetos privados, cuya autonomía está limitada solo por las prohibiciones de incurrir en discriminaciones contrarias al orden público constitucional como son entre otras las que se indican expresamente en el art. 14 de la CE”.

En resum i segons la STC 49/1982, de 14 de juliol de 1982, la igualtat adquireix jurídicament tres dimensions: en primer lloc, es tracta d'un dret subjectiu a la igualtat de tracte; en el segon lloc, la igualtat és una obligació per als poders públics de protegir el seu contingut i fomentar que la igualtat sigui real i efectiva. Allò singular en relació amb el model liberal, és que en aquest és la llei la que fixa el contingut. Per tant, la igualtat no obligava al legislador sinó únicament als poders públics. Tanmateix ara aquesta obligació en l'Estat constitucional afecta el també al legislador i en conseqüència aquí tenim la problemàtica de la igualtat en la llei. La llei pot ser controlada i també obliga als aplicadors de la llei, jutges i administració i, en darrer lloc, la igualtat és un límit a l'actuació dels poders públics i, de forma matisada, també pot ser un límit a l'actuació dels particulars.

Un cop analitzat el principi d'igualtat podem establir relacions entre aquest i l'exercici legislatiu mitjançant lleis singulars o de cas únic, ja que aquestes poden reflexar un tracte discriminatori, arbitrari i desigual i per tant, vulnerar no només el principi d'igualtat davant la llei sinó també el principi de seguretat jurídica i el principi d'interdicció de l'arbitrarietat. Pel que fa a la constitucionalitat de les lleis singulars, la Constitució no limita la regulació mitjançant aquests tipus de lleis sempre i quan, és clar, es respecti el principi d'igualtat i els drets fonamentals i així ho ha expressat repetides vegades el TC, tot advertint que les lleis singulars no són totalment equiparables a les lleis generals en el sentit que es configuren com exercici excepcional de la potestat legislativa [STC 166/1986, de 19 de desembre, FJ 10].

Amb l'Avantprojecte de Llei pel qual es declara d'interès públic i s'aprova el projecte EIBulli1846 ens trobem davant una futura llei singular. De fet, el mateix Avantprojecte s'anomena a sí mateix “llei singular” en el preàmbul i, segons la STC 166/1986, de 19 de desembre, la llei singular en el sentit de llei de cas únic és *aquella dictada en atenció a un supòsit de fet concret i singular, que esgota el seu contingut i eficàcia en l'adopció i execució de la mesura presa per el legislador davant aquest supòsit de fet, aïllat en la llei singular i no comunicable amb cap altre*, de manera que “una ley que no fuera de destinatario único, ni autoaplicativa, adolece de tal naturaleza si ha sido dictada en atención a un supuesto de hecho concreto, esto es, a una situación singular o excepcional” [STC 203/2013, de 5 de diciembre de 2013]. Ens trobem doncs, **davant d'un tipus de lleis de naturalesa excepcional que conseqüentment han de respectar certs límits establerts per la doctrina del TC** sent el seu cànon de constitucionalitat la raonabilitat i proporcionalitat de la

mateixa llei al supòsit de fet sobre el que es projecte, segons el TC.

El primer dels límits que ha de respectar la llei singular és el principi d'igualtat de tal manera que "la Ley singular sólo será compatible con el principio de igualdad cuando la singularidad de la situación resulte inmediatamente de los hechos, de manera que el supuesto de la norma venga dado por ellos y sólo quepa al legislador establecer las consecuencias jurídicas necesarias para alcanzar el fin que se propone. El control de constitucionalidad opera así en un doble plano, para excluir la creación arbitraria de supuestos de hecho, que sólo resultarían singulares en razón de esa arbitrariedad y para asegurar la razonabilidad, en función del fin propuesto, de las medidas adoptadas" [STC 166/1986, de 19 de diciembre, FJ 11 A)]. En aplicació d'aquest primer límit que imposa la Constitució, "habremos de comprobar si la excepcionalidad del supuesto de hecho tiene una **justificación objetiva** —en caso contrario la ley sería arbitraria— y si es así, si la utilización de la ley es una medida **proporcionada** a la excepcionalidad que ha justificado su aprobación" [STC 203/2013, de 5 de diciembre de 2013, FJ 5].

En relació al segon dels límits, "la adopción de Leyes singulares debe estar circunscrita a aquellos **casos excepcionales** que, por su extraordinaria trascendencia y complejidad, no son remediables por los instrumentos normales de que dispone la Administración, constreñida a actuar con sujeción al principio de legalidad, ni por los instrumentos normativos ordinarios, haciéndose por ello necesario que el legislador intervenga singularmente, al objeto exclusivo de arbitrar solución adecuada, a una situación singular. De aquí se obtiene un segundo límite a las Leyes singulares, que es, en cierta medida, comunicable con el fundamentado en el principio de igualdad, en cuanto que esa excepcionalidad exorbitante a la potestad ejecutiva resulta válida para ser utilizada como criterio justificador de la singularidad de la medida legislativa" [STC 166/1986, de 19 de diciembre, FJ 11 B), citada entre altres per la STC 203/2013, de 5 de diciembre de 2013, FJ 8].

El tercer límit assenyalat pel TC [STC 166/1986, de 19 de diciembre, FJ 11 C)] es refereix a l'objecte material de les lleis singulars, de manera que aquestes no poden tenir per objecte condicionar o impedir l'exercici de drets fonamentals, en tant que la pròpia naturalesa d'aquests drets no ho permet sent aquesta matèria reservada a lleis generals i ens recorda el TC que : "Este acotamiento del objeto material de las Leyes singulares no impide, ciertamente, que éstas, por su cualidad de Leyes formales contra la cual no caben acciones judiciales, incidan en la tutela judicial del derecho afectado por la Ley singular; esa incidencia plantea un problema de constitucionalidad que, a causa del carácter instrumental del derecho a la tutela jurisdiccional, se presenta estrechamente vinculado con la naturaleza del derecho sobre el que recaiga la medida legislativa singular, siendo, por tanto, el momento apropiado para su resolución aquél en que se analice el contenido de la Ley singular, pues es entonces cuando se podrá determinar cuál es el grado de incidencia que ésta ocasiona en el sistema de defensa judicial que protege al derecho objeto de la misma".

Per a finalitzar, d'una banda, pel que fa al respecte del principi de seguretat jurídica cal esmentar que **l'habilitació – mitjançant una llei singular – d'una determinada conducta prohibida i expressa i estrictament regulada pot considerar-se contrària al principi de seguretat jurídica**, en tant que s'altera de forma sorpresiva i de manera imprevisible la conducta a la que el ciutadà s'ajustava i, d'altra banda, pel que fa al respecte del principi d'interdicció de l'arbitrarietat dels poders públics el TC ha afirmat de manera reiterada que l'anàlisi d'una norma legal des de la perspectiva de l'art. 9.3 CE s'ha de "centrar en verificar si tal precepto establece una discriminación, pues la discriminación entraña siempre una

arbitrarietat, o bien, si aun no estableciéndola, carece de toda justificación, lo que también evidentemente supondría una arbitrariedad, sin que sea pertinente un análisis a fondo de todas las motivaciones posibles de la norma y de todas sus eventuales consecuencias” [entre altres, STC 27/1981, de 20 de juliol, FJ 10; STC 116/1999, de 17 de juny, FJ 14; y STC 104/2000, de 13 d’abril de 2000 FJ 8]. Es tracta doncs, d’un frau de llei en tota regla.

TERCERA: Incompetència de la Generalitat de Catalunya per declarar d’interès públic una intervenció a la ZMT

Ja s’ha expressat que l’únic objectiu d’aquesta tramitació és no aplicar la normativa de la UE al projecte de transformació de Cala Montjoi. En aquest context, el DTS pensa que declarant d’interès públic aquest instrument edificatori del lloc s’evitarà dita aplicació i la intervenció de la Comissió. En els propers Fonaments es desenvoluparà què, com i per què no es pot fer aquesta excepció sense el beneplàcit de la Comissió. També cal insistir que, agradi o no agradi, no es pot fer aquesta declaració d’esquenes a la normativa estatal de Costes. Efectivament l’art. 132’CE reserva aquesta competència en exclusiva a l’Estat, pel què no es pot pensar que amb una simple decisió del Govern/ Parlament. Hi ha una manca de competència de la Generalitat per a excepcionar tant la Llei de Costes a la ZMT com a la Xarxa Natura 2000.

Si entrem a valorar el primer extrem, la **STS, Sec. 5ª, 22-03-2011, RC 1845/2006**, declara la nul·litat de diversos preceptes del Decret de la Generalitat de Catalunya 148/2001, de 29 de maig (DOGC 3404, de 7 juny), d’ordenació ambiental de les instal·lacions de telefonia mòbil i altres instal·lacions de radiocomunicació, que il·lustra aquesta al·legació.

Aquesta rellevant sentència dur a terme una extensa anàlisi dels títols competencials a la matèria, ressaltant l’exclusivitat de la competència estatal en matèria d’ordenació tècnica de les telecomunicacions, amb l’argument que *“cuando la Constitución atribuye al Estado una competencia exclusiva como la ahora enjuiciada, lo hace bajo la consideración de que la atribución competencial a favor del Estado presupone la concurrencia de un interés general superior al de las competencias autonómicas, aunque, para que el condicionamiento legítimo de las competencias autonómicas no se transforme en usurpación ilegítima, resulta indispensable que el ejercicio de esas competencias estatales se mantenga dentro de sus límites propios, sin utilizarla para proceder, bajo su cobertura, a una regulación general del entero régimen jurídico de la ordenación del territorio”* (FJ 8º). Sobre aquesta base, afegeix que *“No cabe invocar, para rebatir o contrarrestar cuanto acabamos de decir, la competencia autonómica de desarrollo en materia de sanidad (ex artículo 149.1.16 de la Constitución), o la competencia para dictar normas adicionales de protección en materia de ambiente (ex artículo 149.1.23). Como antes resaltamos y ahora hemos de reiterar, esos títulos competenciales autonómicos no pueden llegar al extremo de desvirtuar las competencias que la propia Constitución reserva al Estado, pues si la Constitución ha atribuido al Estado la competencia en materia de telecomunicaciones, lo ha hecho por entender que en ese ámbito concurre un interés general superior que ha de prevalecer sobre la perspectiva más limitada de las competencias propias de las Comunidades Autónomas, y no hay duda de que la razón determinante de la atribución al Estado de esta competencia fue garantizar la operatividad del mercado de las telecomunicaciones como mercado único, sobre la base de que la propia naturaleza de este sector exige una regulación general común para toda la nación. Unidad esta que podría verse seriamente comprometida, cuando no arrumbada si se legitimara una atribución competencial a las Comunidades Autónomas para regular esta materia de manera distinta y en contradicción*

con las reglamentaciones técnicas del Estado, pues ello podría dar lugar a soluciones técnicas diferentes que desembocarían, en definitiva, en tantas políticas económicas y objetivos cuantas Comunidades Autónomas haya” (FJ 11º). Així, el TS conclou que “la regulación estatal no es un simple mínimo común que pueda ser unilateralmente ampliado por las Comunidades autónomas con pretendido amparo en los títulos competenciales de ambiente y sanidad, como precisamente en este caso sostiene la Administración de la Comunidad Autónoma de Cataluña, sino más bien un marco normativo general con vocación de aplicación sobre la totalidad del territorio nacional, que pondera equilibradamente los diversos intereses concurrentes, definiendo los requisitos técnicos del despliegue de la red que se consideran necesarios para garantizar tanto un desarrollo eficaz de las telecomunicaciones como la salud de los ciudadanos y la preservación del ambiente. Si se caracterizara la regulación estatal como un simple mínimo común denominador, que puede ser superado por las Comunidades mediante el incremento de las restricciones y limitaciones para las empresas con base en razones sanitarias o ambientales, el propio equilibrio de la regulación, y, en definitiva, la unidad del mercado, que se garantiza a través de esa regulación única y común, se desvirtuaría, frustrándose así el objetivo que ha guiado la atribución competencial para el Estado, que resulta del tantas mencionado artículo 149.1.21 de la Constitución” (FJ 12º).

QUARTA.- Un estudi d'Impacte ambiental a mida pel promotor, en comptes d'estar al servei dels objectius que marca la Llei 21/2013 d'avaluació ambiental.

L'avaluació d'impacte ambiental (AIA) és un procés tècnic i administratiu que s'aplica als projectes amb repercussions ambientals significatives. Permet identificar i valorar, abans de l'aprovació d'un projecte, l'impacte ambiental que es derivaria de l'execució de les infraestructures o instal·lacions projectades i/o del seu funcionament posterior. Conseqüentment, l'objectiu de l'AIA és garantir que les decisions dels organismes competents per a l'aprovació d'aquests tipus de projectes prenguin en consideració les seves implicacions ambientals potencials. Constitueix un dels instruments més valuosos per integrar criteris de sostenibilitat (econòmics, socials i ambientals) des de les primeres fases de presa de decisions.

En primer lloc, cal tenir molt present que l'àmbit del projecte es troba inclosa dins el Parc Natural de cap de Creus, en una zona d'especial interès com a Parc Natural d'Interès Nacional. I el projecte incompleix de manera desmesurada el Pla Especial de protecció del paisatge i dels valors naturals del Cap de Creus, que en el seu article 2:

Article 2

Objectius de protecció

D'acord amb la Llei 4/1998, de 12 de març, de protecció de Cap de Creus (en endavant, Llei 4/1998), els objectius de protecció del present Pla especial són els següents:

a) La preservació estricta i la restauració, quan escaigui, dels sistemes naturals terrestres i marins del parc natural de Cap de Creus, dels valors geològics, botànics, faunístics i ecològics i dels elements d'interès cultural que conté i de la integritat del seu paisatge

Aquest projecte és evident que no pretén la protecció estricta de l'entorn. I va molt més enllà dels usos permesos i de les ampliacions constructives admeses. Segons el Pla especial podria créixer en un 20% del sostre consolidat. És a dir, si té un sostre edificat total (entre la

finca 1 i 2) de 1622m², el Pla Especial -que té com a objectiu la protecció estricta i la preservació dels sistemes naturals i marins del Parc Natural- podria permetre créixer en 325m². El projecte pretén ampliar un total de 3798m². És a dir, té un creixement de 230% del consolidat. I un creixement que porta alhora una aflluència massiva de gent, pel projecte museístic, en una zona especialment vulnerada per la hiperfreqüentació a l'estiu.

La llei 21/2013 de 9 de desembre d'avaluació ambiental estableix les bases que regula l'avaluació o l'impacte ambiental amb l'objectiu de garantir un elevat grau de protecció ambiental, amb la finalitat de promoure el desenvolupament sostenible.

En el cas del projecte del elBulli1846, s'està promovent una llei específica pel projecte pel seu suposat interès públic. Una llei i projecte que queda regulat per l'article 8 de la Llei 21/2013 de 9 de desembre d'avaluació ambiental: "*Supuestos excluidos de evaluación ambiental y proyectos exceptuables*". En el seu article 2b) diu ..."*Los proyectos detallados aprobados específicamente por una Ley. Estos proyectos deben contener los datos necesarios para la evaluación de las repercusiones de dicho proyecto sobre el medio ambiente y en la tramitación de la Ley de aprobación del proyecto se deben cumplir los objetivos establecidos en esta Ley*".

Aquest punt és bàsic, el projecte elBulli1846 ha de complir amb els objectius de l'avaluació ambiental i que són:

Artículo 1. Objeto y finalidad.

...garantizando en todo el territorio del Estado un elevado nivel de protección ambiental, con el fin de promover un desarrollo sostenible, mediante:

- a) La integración de los aspectos medioambientales en la elaboración y en la adopción, aprobación o autorización de los planes, programas y proyectos;*
- b) el análisis y la selección de las alternativas que resulten ambientalmente viables;*

I aquesta és una de les claus del projecte: la tria d'alternatives i la seva avaluació. Un apartat bàsic que en aquest cas, i com molts d'altres, són documents fets a mida per complir els objectius que requereixen els promotors, en comptes de considerar els objectius que marca tota la legislació ambiental i urbanística que regula el sector.

Els redactors del projecte han avaluat tres alternatives: la zero, el projecte en qüestió i una alternativa semi-inventada per complir l'expedient. Hauríem considerat molt positiu avaluar una alternativa en el lloc que li pertocaria: en un sòl urbà o urbanitzable. No hi ha cap raó de pes que justifiqui la necessitat d'ubicar aquest museu en un espai natural d'especial protecció. El projecte no compleix cap de les normatives ambientals i urbanístiques que tenen com a finalitat un desenvolupament sostenible. No hi ha justificació possible per poder fer encabir un projecte d'aquestes característiques en una zona especialment protegida. L'estudi d'avaluació ambiental dona cobertura legal a les necessitats del promotor, però en cap cas avalua seriosament l'impacte del projecte, deixant paràmetres importants a la sort dels esdeveniments.

L'estudi, a més, és ambigu pel que fa a les seves justificacions i pel que fa a la tria d'alternatives, per diverses raons: ignora, de l'alternativa escollida, part dels impactes greus dels projectes; fa una tria d'alternatives a mida sense avaluar seriosament alternatives factibles (per cobrir l'expedient) i alhora no justifica coherentment l'alternativa escollida.

Una de les alternatives coherents del projecte hauria estat avaluar la ubicació del museu en un sòl apte per ser urbanitzat al terme municipal de Roses. Caldria haver avaluat quins sòls estan encara per urbanitzar i quin es pot adequar millor a les necessitats intrínseques del

museu i alhora els serveis adequats: bons accessos, àrees àmplies d'aparcament,... és a dir, de tots els serveis necessaris per tenir una afluència turística massiva tal i com es preveu.

L'alternativa que es proposa, a part de la zero, és per cobrir l'expedient. No és creïble. És una modificació puntual del projecte actual.

Per altra banda, el raonament per poder justificar l'alternativa triada incompleix amb els objectius principals de l'esmentada Llei 21/2013 d'avaluació ambiental com és la protecció i la millora del medi ambient. Els redactors de l'estudi en l'apartat 4.2.1. de justificació de l'alternativa escollida i solucions ambientals, de la pàgina 75, diu literalment:

Està clar que la millor opció per la conservació del medi ambient i menor incidència sobre el Parc Natural del Cap de Creus, és la no alteració del medi que s'aconsegueix deixant la finca de elBulli en l'estat actual sense cap actuació (alternativa 0), com s'observa a la taula de caracterització dels impactes hi ha pocs efectes ambientals sobre els valors del medi si no es desenvolupa cap projecte a la zona. Aquesta opció, malgrat que ambientalment és la més favorable, no soluciona les necessitats que té el nou projecte de elBulli1846, que no pot desenvolupar-se en les instal·lacions actuals a la zona.

Doncs, si tal com diu l'estudi, està clar: no hi ha cap altra raó que pugui justificar la urbanització de més de 5000m² (si comptem els espais efímers) en un sòl d'especial protecció dins el Parc Natural. És evident que estan fent un estudi a mida de les necessitats del promotor i en cap cas aquest és l'objectiu de la Llei 21/2013.

Per altra banda, aquest estudi ignora molts dels impactes greus que podria tenir perquè avalua de manera parcial l'efecte o els danys directes en la finca on s'urbanitza. En cap cas avalua quins serien els impactes col·laterals:

- L'efecte de taca d'oli pel fet que l'arribada massiva de turistes a la zona no evita l'increment de visites en d'altres zones adjacents, com podria ser la reserva integral de cap Norfeu.
- Augment de trànsit rodat i la necessitat d'ampliar la carretera d'accés, segons l'increment de la IMD
- Quins són els impactes en cas d'emergència en el sector. Malauradament cal recordar què va passar en la carretera de Portbou durant els grans incendis de l'Empordà a l'estiu del 2012. Un trist incendi de 50ha amb el resultat de dues persones mortes. Algú ha estudiat quins efectes tindria un incendi, o qualsevol altra urgència, atrapant a la gent en una carretera com la d'accés a Cala Montjoi? Algú ha demanat informes al Departament competent d'avaluar aquests impactes i la compatibilitat de massificar encara més aquest sector?
- En el document es comenta que tot el sector es troba en la geozona 164 del paleozoic del cap de Norfeu. Segons la fitxa d'aquest geotop la zona té una rellevància extraordinària com a registre estratigràfic del Paleozoic inferior. Alhora, segons diu el document, *la geozona inclou localitats tipus de les sèries en què han estat subdividides les seqüències sedimentàries al cap de Creus. Conèixer aquestes sèries ha permès completar la litostratigrafia de l'anomenat Cambro-Orovicià. Si bé encara no existeix unanimitat en la correlació de les diferents sèries definides en els Pirineus, és clar que les sèries aquí definides esdevindran una eina essencial per a la*

comprensió de l'estratigrafia del Paleozoic inferior.

Tots aquests arguments no ha estat discutits ni valorats. Caldria valorar quina és la pèrdua geològica de destrossar tot aquest espai enterrant un edifici de gairebé 3000 m² en una zona d'aquesta gran rellevància geològica. I si afegim, a més, tot el moviment de terres i roques per poder fer els accessos, adaptar la zona de pàrquing,.. Caldria valorar amb deteniment aquesta pèrdua. Ignorar-ho seria un error greu.

- En el projecte hi ha certes activitats molt poc concretes. Per exemple, en l'espai efímer projectat en la finca 2 no té assignat una activitat ni ús concret. Caldria preguntar-se si es poden fer activitats per la nit; quina il·luminació requeririen, hi haurà contaminació acústica,... Tots aquests dubtes esdevenen una preocupació greu, doncs molt possiblement no s'han avaluat certs impactes per la falta de concreció del projecte. De la mateixa manera que el projecte deixa oberta la possibilitat de fer esdeveniments per a 1000 persones, en comptes de 500. Duplicar els visitants, o els assistents a activitats no definides, pot tenir uns impactes no avaluats per la falta de concreció del projecte. En un espai natural és bastant inadmissible aquesta ambigüitat i, a més, dóna cobertura a activitats que poden tenir un impacte sever en l'espai natural.

- Caldria valorar la possibilitat de la variació del règim hidrogeològic de la zona. Cal tenir en compte que la única separació que hi ha entre la zona d'aparcament del càmping de Montjoi i la zona de construcció del museu és la riera de Montjoi. Tot i que és una riera temporal de règim mediterrani, es considera important avaluar els canvis hidrogeològics i que implica el moviment de terres tan agressiu tan a prop d'una riera i alhora tocant a mar.

Per tot plegat, es demana que s'estudiïn de nou els impactes no considerats d'aquest projecte i sobretot que s'estudiï una nova alternativa dins el sòl apte per ser urbanitzat del terme municipal de Roses.

CINQUENA.- El Parc Natural de Cap de Creus en tràmit de ser Zona d'Espacial Conservació (ZEC) de la zona mediterrània.

Al mes de maig de 2014 es va publicar al DOGC l'anunci d'inici de tràmit d'informació pública de l'acord de govern conforme es declaren les Zones d'Espacial de Conservació (ZEC) de la regió mediterrània. D'aquesta manera es defineixen els objectius de conservació per a tots els hàbitats i espècies d'interès comunitari que hi són presents i es llisten les mesures de conservació, tant actives com preventives, per assegurar el seu bon estat de conservació.

Tot i que és un projecte en tramitació, és d'importància cabdal per al futur de la conservació de la nostra biodiversitat i els hàbitats que li donen aixopluc, atès que els zones proposades gaudeixen des del moment zero d'una protecció preventiva efectiva.

Segons el document que es va tramitar, hi ha molts hàbitats i espècies d'interès comunitària a tot el cap de Creus. Es considera important que l'estudi d'impacte ambiental faci una anàlisi més detallada si el projecte amb els seus impactes directes (els estudiats, fins ara) i els indirectes (danys col·laterals) poden afectar a alguna d'aquestes espècies. Així com

verificar i les propostes de conservació proposades són compatibles amb el projecte i els nous usos que es vol donar a elBulli1846.

Es llisten a continuació els hàbitats i les espècies que la Generalitat reconeixia, en tot l'àmbit del Parc Natural de Cap de Creus, sense oblidar el que ja va resoldre la Ponència ambiental a l'any 2012 i que abans s'ha reproduït a la l'al·legació Primera, en el document que es va tramitar al mes de maig:

Hàbitats d'interès comunitari

Codi	Nom
1120*	Alguers de posidònia
1150*	Llacunes costaneres
1170	Fons marins rocosos i concrecions biogèniques sublitorals
1210	Vegetació anual colonitzadora dels codolars litorals rics en matèria orgànica
1240	Penya-segats de les costes mediterrànies colonitzats per vegetació, amb ensopegueres (<i>Limonium</i> spp.) endèmiques
1310	Comunitats de <i>Salicornia</i> i altres plantes anuals, colonitzadores de sòls argilosos o arenosos salins
2120	Dunes movents del cordó litoral, amb borró (<i>Ammophila arenaria</i>)
3130	Aigües estagnants oligotròfiques o mesotròfiques amb vegetació de <i>Littorelletea uniflorae</i> i/o <i>Isoëto-nanojuncetea</i>
3150	Estanys naturals eutròfics amb vegetació natant (<i>Hydrocharition</i>) o poblaments submersos d'espigues d'aigua (<i>Potamion</i>)
3170*	Basses i tolls temporers mediterranis
3260	Rius de terra baixa i de la muntanya mitjana amb vegetació submersa o parcialment flotant (<i>Ranunculion fluitantis</i> i <i>Callitriche-Batrachion</i>)
3290	Rius mediterranis intermitents, amb gespes nitròfiles del <i>Paspalo-Agrostidion</i>
5210	Màquies i garrigues amb <i>Juniperus</i> spp. arborescents, no dunars
5330	Matollars termomediterranis i predesèrtics
5410	Matollars pulviniformes dels caps de penya-segats costaners, a la Mediterrània occidental
6220*	Prats mediterranis rics en anuals, basòfils (<i>Thero-Brachypodietalia</i>)
6420	Jonqueres i herbassars gramínoides humits, mediterranis, del <i>Molinio-Holoschoenion</i>
7220*	Fonts petrificants amb formació de travertí (<i>Cratoneurion commutati</i>)
8210	Costers rocosos calcaris amb vegetació rupícola
8220	Costers rocosos silícis amb vegetació rupícola
8310	Coves no explotades pel turisme
8330	Coves marines submergides o semisubmergides
91E0*	Vernedes i altres boscos de ribera afins (<i>Alno-Padion</i>)
9260	Castanyedes
92A0	Alberedes, salzedes i altres boscos de ribera
92D0	Bosquines i matollars meridionals de rambles, rieres i llocs humits (<i>Nerio-Tamaricetea</i>)
9330	Suredes
9340	Alzinars i carrascars
9540	Pinedes mediterrànies

Espècies d'interès comunitari de presència segura

Codi	Nom
1217	<i>Testudo hermanni</i>
1221	<i>Mauremys leprosa</i>
1224	<i>Caretta caretta</i>
1304	<i>Rhinolophus ferrumequinum</i>
1349	<i>Tursiops truncatus</i>

Espècies d'interès comunitari de presència probable

Codi	Nom
1016	Vertigo moulinsiana
1088	Cerambyx cerdo
1303	Rhinolophus hipposideros
1305	Rhinolophus euryale
1307	Myotis blythii
1310	Miniopterus schreibersii
1321	Myotis emarginatus
1324	Myotis myotis

SISENA: Cala Montjoi com a part integrant de la ZEC i ZEPA del Cap de Creus ES5120007

La Xarxa Natura 2000 es fonamenta a la Directiva Hàbitats (Directiva 92/43/CEE, de 21 de maig, relativa a la conservació dels hàbitats naturals i de la fauna i la flora silvestres) i crea una xarxa ecològica europea coherent de zones especials de conservació. La XN2000 es compon de dos tipus d'espais:

- Les zones especials de conservació (ZEC)
- Les zones d'especial protecció per a les aus (ZEPA)

Les ZEC són designades pels estats membres d'acord amb la Directiva hàbitats (article 4.4). Les ZEPA són designades pels estats membres segons a l'article 4 de la Directiva de les aus. Totes les ZEPA designades fins al moment, i les que es puguin designar en un futur, passen a formar part de Xarxa Natura 2000 automàticament. El fet que un espai de Natura 2000 estigui designat com a ZEC indica que aquest és d'interès comunitari per a la conservació dels hàbitats de l'annex I i les espècies de l'annex II de la Directiva hàbitats, mentre que el fet que estigui designat com a ZEPA indica el seu interès comunitari per a la conservació de les espècies d'aus de l'**Annex I de la Directiva de les Aus** (article 4).

La Directiva Aus, aprobada inicialment al 1979 (Directiva 79/409 del Consejo de 2 de abril de 1979) y actualizada en el año 2009, constituye el marco para la declaración y gestión de las Zonas de Especial Protección para la Aves (ZEPA), especial relevancia tiene el Artículo 4 de esta Directiva, ya que establece un mandato para la declaración y protección de las mismas que no deja margen a los estados a la hora plantear posibles actuaciones que afecten directamente o indirectamente a las especies de aves por la que el espacio haya sido declarado. Tan solo las posibles repercusiones en la salud o la seguridad humana está por encima de este articulado, Sentencia de 28 de febrero de 1991 (Asunto C - 57/89) Comisión - República Federal de Alemania, dics de Leybucht).

En la época que se aprobó esta Directiva, en la Europa de los nueve reinaba un espíritu más propenso a la conservación del entorno y consecuencia de ello fue el establecimiento de una normativa que preservaba los valores ambientales hasta sus ultimas consecuencias. Posteriormente dado el poco margen de maniobra que esta Directiva dejaba, los estados, la consideraron como muy restrictiva. Esta directiva dio pie al desarrollo de los primeros espacios de protección especial en Europa, las llamadas ZEPAs, que restringían las

actuaciones en los mismos a las actuaciones que fueran positivas par el medio ambiente y las especies para las que el espacio fue declarado de especial protección.

Como resultado de lo que consideraron excesivo intrusismo en los intereses nacionales, la siguiente directiva medioambiental, la Directiva de Hábitats, permitía un cierto margen de maniobra a los estados para, a partir de la aplicación de su Artículo 6, y delante de unas determinadas circunstancias, poder invocar razones imperiosas de interés público de primer orden, incluidas razones de índole social en el momento de ejecutar proyectos lesivos para el espacio y las especies en cuestión. No obstante, la aplicación de estas excepciones está estrictamente regulada y fiscalizada por la Comisión Europea en aplicación del mencionado artículo. **Una de las premisas básicas de dicha invocación es la contemplación de la ejecución del proyecto en otro lugar donde no afecte al espacio, cosa que no se ha realizado.**

A la vista del tipo de cobertura que se le quiere dar al proyecto, está claro que, el objetivo último de esta Ley que pretenden que apruebe el Parlament, es el esquivar la regularización y fiscalización de la normativa de la EU y la Comisión Europea. Pero cabe indicar que si no se aplica o no se considera aplicable el Artículo 6 de la Directiva de Hábitats, cabe la posibilidad de que, al igual que en casos donde no se aplicaba o se considerara inaplicable la referida directiva, fuese únicamente aplicable la Directiva de Aves, que no deja ningún margen para actuaciones como las que se pretenden llevar a cabo. Un ejemplo de este caso fue el de la afectación a Áreas de Importancia para las Aves, IBA mediante la Sentencia de 7 de diciembre de 2000 (Asunto C - 374/98) Comisión - República francesa (Basses Corbières).

El Reino de España tuvo el dudoso honor de ser el primer miembro de la UE condenado en aplicación de la Directiva de Aves, Sentencia de 2 de Agosto de 1993 (Asunto C - 355/90). Comisión - Reino de España (Marismas de Santoña). Tampoco los diferentes gobiernos catalanes se han escapado de la aplicación de esta Directiva, como es el caso de la Sentencia de 18 de diciembre de 2007 (Asunto: C-186/06) Comisión – España (Canal Segarra-Garrigues)

Con posterioridad al Estado español han sido condenados muchos otros estados, tanto del sur como del norte de Europa. La diferencia estriba en que mientras en los estados del sur de Europa se ha ido estableciendo el criterio de que sea la Comisión mediante las sanciones y/o subvenciones la que establezca los criterios de conservación en el espacio en cuestión, los países del norte de Europa y en los cuales, cuando nos interesa reflejarnos se hacen consultas previas. Por ejemplo, la última consulta prejudicial por parte del Reino de Holanda a los tribunales europeos por la afectación de una carretera a hábitats comunitarios ubicados dentro de un área de Red Natura 2000, pone de manifiesto el espíritu de estos estados de hacer prevalecer el principio de prevención antes de ejecutar: Decisión prejudicial de 14 de mayo de 2014 (Asunto C - 521/12) Comisión – Reino de Holanda (s-Hertogenbosch-Eindhoven). Grecia no aplica directamente normativa alguna...

El Parlament de Catalunya debería decidir cuál es el camino que quiere seguir, si el modelo de Grecia o el de Holanda, porque al implicar de forma tan directa una de las máximas instituciones del País, este tipo de decisiones ultrapasan la mera determinación respecto a la ejecución de un proyecto, es el modelo de País y su credibilidad la que está en juego.

Una vez determinado el marco general respecto a las directivas aplicables, entramos en la evaluación de los efectos ambientales, y a la vista del EIMA a exposición pública da la

sensación que, como siempre se opta por una vía intermedia, no se actúa por la vía de los echos consumados y se pide el **poder invocar razones imperiosas de interés público de primer orden, incluidas razones de índole social**, ya que dicha declaración implicaría la aplicación del Artículo 6 y la de informar directamente a la Comisión que debe fiscalizar todo este proceso. Por contra, intentan aplicar un pseudo EIMA (al·legació Quarta), para poder justificar la actuación sin la necesidad de comunicarlo a Europa.

El problema estriba en que el maquillaje que han aplicado al EIMA no puede ser más chapucero. Cabe señalar que el informe ambiental que se ha expuesto es sensiblemente menos exhaustivo que el que se presentó como informe de sostenibilidad ambiental para el proyecto inicial del BulliFoundation del 2012. Las evaluaciones de los aspectos ambientales del proyecto Bulli1849, parecen un *corta y pega* del BulliFoundation, con el contratiempo de que por el camino se han perdido cosas. El informe de sostenibilitat preliminar del proyecto BulliFoundation era más elaborado que el EIMA que se presenta, pese a que el impacto sobre el entorno son muchísimos más elevados y más intensos que en el proyecto inicial nalaizado por la Ponencia ambiental en 2012.

De forma más específica, en lo que respecta a las evaluaciones y consideraciones respecto a las afectaciones a las especies de aves en aplicación de la Directiva de Aves, y del resto de animales en aplicación de la Directiva de Hábitats, cabe señalar que se limita a una superficialidad casi irrisoria de la realidad del espacio concreto de la Vall i Cala Montjoi, junto a una banalización de todo el espacio del Cap de Creus. *Ya se sabe, el que paga manda, y si paga bien, manda Mas.*

El caso es que aunque de forma tangencial, los diferentes informes ambientales expuestos reconocen la importancia del complejo vall, cala i badia Montjoi, para la ornitofauna, tanto durante la migración como durante la reproducción de un gran número de especies de aves. En concreto más de 150 especies están citadas en esta zona, de las cuales muchas están incluidas en el Anexo I de la Directiva de Aves.

La zona es troba a recer de la Tramuntana, cosa que el converteix en un lloc especial per al repòs de les aus durant les migracions, quan es produeixen els freqüents episodis de vent del nord, que de forma dràstica talla la circulació de les aus. Els treballs realitzats per l'ICO (Institut Català d'Ornitologia), que des de fa anys, duen a terme 2 projectes de seguiment ornitològic:

- El SOCC (Seguiment d'Ocells Comuns a Catalunya), amb un itinerari fixe que transcorre entre el Pla de les Gates i la platja de Montjoi passant pels masos de Montjoi de Baix i de Montjoi de Dalt, tot censant el nombre i espècies d'ocells presents
- El SYLVIA, consistent en l'anellament d'ocells durant l'hivern i la primavera, que es duu a terme a la part baixa de la vall.

Aquests dos projectes esmentats amb milers de dades recollides, certifiquen numèricament i científicament la vàlua com a espai de gran diversitat ecològica del conjunt de la Cala Montjoi i de la vall que transcorre cap als vessants que miren al mar. Donat el quantiós volum de dades sobre el àrea afectada al que hem tingut accés mitjançant els censos realitzà l'òrgan gestor del Parc del Cap de Creus, SEO/Birlife, i les nombroses campanyes de anellament realitzades a la zona por el ICO, així com els SOCC i les observacions ornitològiques publicades a la Web Ornitho.cat, annexem un informe sobre les especies rellevants i la rellevància del lloc per a totes las aus en general.

Per tot això, tornen a demanar que s'estudiïn de nou els impactes no considerats d'aquest projecte i sobretot que s'estudiï una nova alternativa dins el sòl apte per ser urbanitzat del terme municipal de Roses, com única forma viable de complir amb el Article 6 de la Directiva d'Habitats.

SETENA.- Mobilitat

Considerem que el pla de mobilitat és totalment insuficient. Aquesta afirmació es basa, per una banda, en que no avalua amb objectivitat el número de places de pàrquing necessàries pel projecte i alhora ignora totalment una peça clau del projecte que és la necessitat implícita del projecte a ampliar la carretera d'accés.

- Les places de pàrquing són totalment insuficients. El pàrquing del càmping és d'ús públic per accés a la platja, segons les primeres tramitacions del Pla especial corresponent. No és un pàrquing exclusiu per visitar el museu. Segons el POUM de Roses el Pla Especial que ha de regular el Càmping Ciudad de Vacaciones de Montjoi ha de reservar una àrea gran de pàrquing per accés a la platja. En cap cas pot haver-hi una privatització o exclusivitat d'aquest pàrquing pels usuaris de elBulli1846. Per tant, aquest pàrquing ha de donar cobertura als problemes actuals d'aparcament dels cotxes per als usuaris de la platja. Quin percentatge d'aquestes 186 places seran pel museu? I per tant, l'altre pàrquing proposat de 86 places, serà totalment insuficient. Es considera que és un tema gens resolt i que pot comportar seriosos problemes d'aparcament en el sector. Com es pretenen ubicar els cotxes corresponents a 1400 visitants en ple mes d'agost? Si es preveuen 500 visitants en una franja horària concreta, s'està parlant de 250 cotxes? On es pensen ubicar? En una de les memòries del projecte, a més, parla de la possibilitat d'ampliar a 1000 visitants. No estudiar aquest tema és faltar a la veritat i escudar-se amb un pàrquing fictici que no és d'ús per al elBulli1846, sinó que està pensat per donar solucions als problemes actuals d'aparcament pels usuaris de la platja.

- Per altra banda, quines intensitat mitja de trànsit es preveuen per la carretera d'accés actual a Cala Montjoi? Segons la normativa vigent de carreteres, quina amplada hauria de tenir aquesta carretera per aquesta aflluència de trànsit rodat? En cap cas es diu, però aquest projecte porta implícit l'ampliació de la carretera; no pot ser d'altra manera si es vol transitar de manera segura.

Cal fer una Pla de mobilitat que avaluï seriosament aquests aspectes. Ignorar aquesta realitat és faltar a la veritat i fer un projecte a mida, per tant, per als promotors.

Per tot això exposat, es,

SOL-LICITA

- Que s'admeti aquest escrit, sigui unit a l'expedient de referència, es tingui a aquesta entitat com a interessada i al corrent de la present tramitació, i igualment es tinguin per formulades les al·legacions contingudes en aquest document per tal de resoldre la denegació i desestimació de tot el projecte i tramitació per vulneració manifesta i barroera dels més elementals principis jurídics de l'Estat de Dret i de la normativa de protecció de la natura.

De forma subsidiària, es demana:

- Es suspengui aquesta tramitació i es demani un pronunciament previ a al Comissió de la UE o una decisió prejudicial al TSJ de Luxemburg.
- Es refaci l'estudi d'impacte ambiental segons aquestes consideracions.
- Que es retiri temporalment el projecte a l'espera d'estudiar la viabilitat d'ubicar el projecte de elBulli1846 en sòl apte per ser urbanitzat al mateix terme municipal de Roses.
- Que els membres del Parlament de Catalunya valorin quin és l'interès públic real d'aquest projecte. Cal avaluar si un projecte privat pot estar per sobre els valors del patrimoni natural protegit pel propi Parlament català (la llei de protecció del Cap de Creus) i el pla especial de protecció del medi natural i del paisatge del Parc Natural de Cap de Creus vigent. I alhora si un projecte amb tan poc consens social (més de 74.000 signatures en contra, a dia d'avui) pot ser declarat d'interès públic.

Barcelona, 14 de setembre de 2014

HONORABLE SR. DE TERRITORI I SOSTENIBILITAT